

Cristian Oancea. Student la Universitatea din București, Facultatea de Filosofie și la Institutul Teologic Penticostal, Facultatea de Teologie Penticostală Acesta este debutul său auctorial și are în curs de publicare primul articol academic – „Grigore Palama și teologia sa despre energiile necreate și îndumnezeire”. Domenii de interes: metafizica, existențialismul, epistemologia, filosofia românească contemporană, filosofia politică, soteriologia, patristica, scolasticismul și teologie sistematică.

Cristian Oancea, *Jurnal de idei filosofice*

© 2026 Institutul European Iași pentru prezenta ediție

INSTITUTUL EUROPEAN

Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309

euroedit@hotmail.com.; <http://www.euroinst.ro>

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OANCEA, CRISTIAN

Jurnal de idei filosofice/Cristian Oancea; pref. de Victor
Vladimir Neamțu. - Iași: Institutul European, 2026

ISBN 978-606-24-0440-6

I. Neamțu, Victor Vladimir (pref.)

1

Potrivit Legii nr. 8/1996, a dreptului de autor, reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți fără acordul Editurii constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu aceasta.

PRINTED IN ROMANIA

Cristian OANCEA

Jurnal de idei filosofice

Prefață de Victor Vladimir NEAMȚU

INSTITUTUL EUROPEAN
2026

C U P R I N S
C U P R I N S
C U P R I N S
CUPRINS

Prefață 7 Cuvânt introductiv 9 O mie de cuvinte 11
Durerea cuțitului înspre viață 11 Gândul, el, și numai el
16 Persoana păcii 17 Mântuirea culturală 19 Derizoriu
în fața minții 21 Românul, românitatea, și românismul
23 În fața viitorului 28 (Nu) Înțeleg 30 Închisoarea
inimii mele 32 Poezia minții reținute 34 Isuse 36 Niște
rânduri mai sus de ochi și niște centimetri mai jos de
genunchi 38 Începutul 39 Moartea e filosofică 41
Kant 43 Tautologia 44 Nostalgia 46 Poate 48 Muzica
50 Socrate și Isus 52 Dinspre viață și moarte, înspre
nimic 56 Faith and fate 59 Adevărul, peste tot și nicăieri
80 Nimeniul care scrie nimicul 62 Propoziții principale,
propoziții secundare 64 Negarea vieții și afirmarea
nimicității 67 Timpul a trecut 73 Unde este fericirea 74
Exodul filosofic 77 Xenofobie sau xenogrijie 79
Jumătate de încheiere 81

Cuvânt introductiv

Acest jurnal a fost un mod personal de a descărca ce adunasem din întâmplările, discuțiile, frământările, traumele, iubirile, greutățile, lecturile și învățăturile vieții mele de-a lungul a aproximativ unui an de zile. Vreau să fiu clar: nu pot să fiu de acord cu tot ce am scris, nu cer nimănui să fie, dar gândurile mele ostracizate fiind ar fi dus doar la mai rău. Totuși, acum puse pe foaie pot observa locul în care eram atunci când le-am scris și nu pot să fiu decât mulțumit că am făcut-o atunci, întrucât stagiul la care am fost în unele momente când am scris aceste fragmente filosofice, aforisme, sau cum vreți dumneavoastră să le numiți, era dezastruos, dezgustător și de multe ori la limita prăpastiei mele mentale și de multe ori psihice, de aceea uitându-mă în urmă găsesc doar încântare prin faptul că am putut ieși din acel stadiu, al întrebărilor fără răspuns și ale acuzațiilor fără fondare raționalo-spirituale, iar procesul scrierii în acest jurnal a fost un factor, nu insignifiant.

Acest jurnal vrea să pună întrebări fără neapărat a le răspunde complet sau direct, sau se vrea a fi o colecție și de răspunsuri (cronologice la subiectele cu

care m-am confruntat de-a lungul unui an, întrucât jurnalul nu este expus în materie de subiecte ci este așezat strict în ordinea scrierii capitolelor), dar nefinalizate, la care pot fi adăugate sugestii, opinii, și argumente contradictorii. Nu vrea să fie un manual filosofic, ci vrea să dezvolte în cititor acel sentiment și reflex de gândire liberă care duce la răspunsuri principiale pentru situații inedite.

În finele acestei introduceri vreau să vă urez lectură plăcută, provocatoare, și premergătoare unui interes mai somptuos ale disciplinelor filosofice și intereselor personale primite în dar de către și prin Cuvânt.

Autorul

O mie de cuvinte

O mie de cuvinte, scurte, proaste, nefolositoare, urâte, nejustificabile, cu speranță în nimic și nimeni, poate doar în rațiune, în vorbe de duh și aparențe încovorate în picturi mistuitoare și, totodată, mântuitoare, o mie de cuvinte, neînsemnate și totuși cu un preț, sunt asemenea unui nevăzător uitându-se la un tablou rostistind cât e de frumos, sunt precum doi surzi care strigă unul la altul, sunt scriitorul (din mine, din noi) care-și scrie sieși, neînțelegându-se pe el, da' păi alții citindu-l să-l înțeleagă, or, cu atât mai puțin, să fie mântuiți. De mult s-a dus gândul acesta odată răsfrânt în speranța tinerească, credulnică și neexperimentată, că specialitatea se naște din (și prin) popularitate, pe când specialul se găsește și întru ne semnificativul cerșetor de la marginea societății cumplite și colapsate care-ți cere, oricât de puțin și oricât de mic: un *ceva* – are nevoie de ceva, de orice. Ne întrebăm totuși cum, un om așa-zis normal a ajuns în felul acesta? Ce a făcut în a deveni ceea ce este sau nu este acum? Specialitatea este regula iar nu excepția. Dar noi de frica represiunii sociale și marginalizarea oamenilor din jurul nostru o oprim din a arăta-o, până atunci când am pierdut totul și când e, de fapt, prea

târziu pentru a ne explora, expanda și împărtăși specialitatea; pentru că specialitatea noastră se transformă în nebunie (nebunia lor), aceeași specialitate care pe un comedian îl ridică la statut de legendă, pe un actor la statutul de maestru, aceeași specialitate care îl ridică pe un filosof la statut de zeu, aceeași genialitate îngroapă la sute de metri în pământ omul înfricoșat de propriul său dar în fața societății neiertătoare și nemiloase.

O mie de cuvinte cu speranță în nimic, dar cu preț în mine.

Doi surzi țipând unul la altul, dialogul modern.

Scriitorul nu se înțelege pe el, și vrea să mântuie pe alții.

Speranța tinerească este începutul genialității.

Specialitatea este regula iar nu excepția.

Din frica socială, omul, spiritul liber și cel mai însemnat, se duce de bună voie la notar pentru a-și semna moartea pasiunii.

Genialitatea care-l face pe un actor – maestru, și pe un filosof – zeu, îl face pe un boschetar – *nebun*.

Îngropată la sute de metri în pământ stă genialitatea omului înfricoșat de propriul său dar, cel înfrânt în fața societății nemiloase și neiertătoare.

Aceste o mie de cuvinte sunt precum un nevăzător uitându-se la un tablou și spunând cât de frumos e.

Durerea cuțitului înspre viață

Omul apatetic își dorește doar un lucru, a simți, trăirea ca simț nu doar ca întâmplare. Voia lui este, de fapt, trăirea cu orice preț, automutilarea lor este deoarece vor să simtă din nou că trăiesc, că visul lor urât este vis, sau nu este, vor să vadă dacă poate ceva să îi mai doară, și atunci când îi doare tăietura fină și lentă a cuțitului bine pregătit ascuțit, atunci îi face să simtă, atunci se simt treji, au fost treziți din ne-simțirea lor, visul urât nu mai e vis, durerea se simte, nu contează ce se simte, contează că ceva, orice, se simte. Durerea lor este înspre viață, dar nimeni nu-i aude cu adevărat, nimeni nu-i ascultă, iar durerea nu a fost prima soluție la care au apelat, ci durerea e cea care a venit mereu la ei, când nimeni nu-i asculta, când toți îi ignorau, durerea venea, dar după un timp nici durerea nu a mai venit, atunci ei s-au regăsit singuri, fără oameni să-i înțeleagă, fără pasiuni să-i îmbucure, nici măcar durerea nu a mai fost acolo să le țină de urât în urât, nici măcar ea, și ea i-a părăsit. Fără nimeni și nimic acum singuri în mulțimea de oameni, ce ironie. Iar în toată situația asta și-au adus aminte de ultimul *ceva* pe care l-au avut, *durerea*. S-au întors din

drumul lor pe drumul cel vechi ca să-și găsească ultimul companion, *durerea*, așa că cuțitul este doar asfaltul pe care merge pentru aș întâlni *ceva-ul*, *orice-ul*, iar corpul este însăși întâlnirea – dureroasă, dar nu contează, în sfârșit săracii simt ceva.

Depresia este doar dorința acută întru a trăi înspre ființă a omului care a fost înfrânt de demoni lui.
